

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Και τώρα τι γίνεται; Τι κάνεις τώρα που σου σώθηκαν οι απαντήσεις για όλα;

Πώς θα συνεχίσεις τώρα που έσπασε το καλάμι που καβαλούσες τόσα χρόνια;

Μια στιγμή, μια λέξη, ένα βλέμμα, ένα πράσινο δάκρυ, μια βρισιά, ήταν αρκετά για να σε κάνουν, επιτέλους, να κοιτάξεις κάτω και να δεις ότι δεν πατούσες στη γη. Έσερνες το καλάμι κάτω από τα πόδια σου και νόμιζες πως καβαλούσες τον Πήγασο.

Τρομάρα σου!

Κοίταξες δίπλα σου. Έριξες ματιές δεξιά κι αριστερά. Κανένας!

Καλά, πού πήγαν όλοι αυτοί που σε ακολουθούσαν;

Άργησες να καταλάβεις ότι δεν σε ακολουθούσε κανένας.

Μόνος ταξίδευες όλα αυτά τα χρόνια. Εσύ και το καλάμι. Ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, ούτε γατιά.

Και η ματιά της η πράσινη ίσα-ίσα που έφτανε πάνω σου σαν μισοπεθαμένη ηλιαχτίδα μετά το πέρασμά της μέσα από πυκνά σύννεφα.

Αναμενόμενο ήταν δικέ μου. Μόνο το πότε ακριβώς θα συνέβαινε ήταν άγνωστο. Αναμενόμενο και έπρεπε να το καταλάβεις.

Όταν ξυπνάς το πρωί και δεν χείρεσαι γιατί δεν περιμένεις το αναπάντεχο, το απρόσμενο, τότε αυτό δεν θα έρθει ποτέ.

Γιατί, ξέρεις κάτι;

Το αναπάντεχο και το απρόσμενο εσύ το δημιουργείς. Την προσμονή του, εσύ την ετοιμάζεις. Φτάνει μόνο να μην τη διαγράφεις κάθε πρωί που ξυπνάς.

Εκστασιαζόσουν συγκινημένος και χαρούμενος κοιτώντας το ηλιοβασίλεμα, αντί να πνίγεσαι στο κλάμα για τη μέρα που άφησες να φύγει και δεν την πρόλαβες.

Που δεν πρόλαβες να γελάσεις, που δεν μπήκες στον κόπο να νιώσεις τις ανάγκες όλων αυτών που «αγαπούσες», που βαρέθηκες να απλώσεις το χέρι για να αγγίξεις τον διπλανό σου που θα σου έδινε δύναμη και θα του επέστρεφες κουράγιο.

Κουρασμένος όλη τη μέρα περιέφερες το σαρκίο σου και ταλαιπωρούσες την ψυχή σου ανάμεσα στα «πρέπει» και στα «δήθεν».

Έκανες, τάχα, πως νοιάζεσαι για τους άλλους ευλογώντας τα γένια σου αλλά θύμωνες όταν οι άλλοι νοιάζονταν για σένα. Παντοδύναμος τη μια στιγμή και εντελώς ανήμπορος την άλλη, παγιδεύοσουν ανάμεσα στις δύο δαγκάνες του «εγώ» σου.

Γι' αυτό χαιρόσουν σαν βασίλευε ο ήλιος κι εσύ ήσουν παρών. Σιγούρευες έτσι ότι άλλη μια ακίνδυνη, για το «εγώ» σου, μέρα πέρασε και μια νέα θα τη διαδεχθεί.

Έτσι μπορούσες, καβάλα στο καλάμι, να διακηρύττεις με απύθμενη αυταρχικότητα το πόσο δημοκράτης είσαι στο ανυποψίαστο κοινό σου, το πόσο θέλεις να αλλάξεις, να γίνεις καλύτερος, κρύβοντας την πραγματική σου επιθυμία, απαίτηση μάλλον, να αλλάξουν όλοι οι υπόλοιποι κατά πώς βόλευε εσένα.

Έχοντας βαφτίσει τα ελαττώματά σου ως «προτερήματα», δεν μπήκες καν στον κόπο να ανακαλύψεις τα πραγματικά σου προτερήματα.

Πόσο μάλλον να βρεις τις αρετές και τα λουλούδια των ψυχών των γύρων σου!

«Έχτιζες» τις σχέσεις σου κάνοντας ένα θεμελιώδες λάθος: Οι σχέσεις δεν «χτίζονται» ούτε «οικοδομούνται».

Οι σχέσεις είναι ζητούμενο. Κατακτιούνται. Είναι το τρόπαιο για όποιον έχει ξοδέψει και την τελευταία σταγόνα από το «εγώ» του και την έχει κάνει «εμείς».

Ζούσες τόσα χρόνια με την ψευδαίσθηση πως είσαι «επαναστάτης» και σιγά-σιγά, στιγμή τη στιγμή σε μετέτρεψαν-έλα τώρα το άφησες κι εσύ να συμβεί-σε «πολιτικό υποστηρικτή».

Έτσι, έπαψες να πράττεις και το έριξες στην ανάθεση.

Το αποτέλεσμα ήταν να χάσεις την ανθρώπινη φύση σου. Βλέπεις, το θέλεις ή όχι, η φύση του ανθρώπου είναι επαναστατική. Όταν χάσεις την επαναστατικότητά σου, χάνεις τον «άνθρωπο».

Αυτό έπαθες δικέ μου.

Το έπαιζες «πρωτοπορία» ξεχνώντας ότι δεν υπάρχουν «πρωτοπορίες» στον κόσμο που ευαγγελιζόσουν, στον κόσμο που ο άνθρωπος θα είναι πραγματικά ελεύθερος. Τι σόι πρωτοπόρος μωρέ είναι αυτός που το διατυμπανίζει;

Όσο νωρίτερα το δεις και το αποδεχτείς, τόσο νωρίτερα θα ξαναγίνεις «άνθρωπος».

Για σένα τον ίδιο και μαζί για όσους βρίσκονται γύρω σου, δίπλα σου, μέσα σου.

Έλα, μεγάλε. Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

Εσένα που τα γράφεις όλα αυτά αφορούν πρώτα και κύρια!